

[Úvodní Stránka](#) > ... > [Rodinné Věci a Dědictví](#) > [Dědictví](#) > [Dědická Řízení](#) > [Greece](#)

Dědická řízení

Obsah zajišťuje

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Řecko

Tento informační přehled byl vypracován ve spolupráci s [Radou notářů Evropské unie \(CNUE\)](#).

1 Jakým způsobem se vyhotovuje pořízení pro případ smrti (závěť, společná závěť, dědická smlouva)?

A. Dědění jako projev vůle je možné provést pouze na základě závětí (články 1710 a 1712 občanského zákoníku).

Existují následující druhy závětí:

a) Běžné závěti:

- **vlastnoruční závěť:** je v plném rozsahu sepsaná, datovaná a podepsaná vlastní rukou zůstavitele (nikoli za použití mechanických prostředků) - (články 1721–1723 občanského zákoníku). Takovou závěť není nutné předkládat žádnému orgánu. Po smrti zůstavitele *musí osoba, která má ve svém držení vlastnoruční závěť, poté, co je informována o smrti zůstavitele, bez úmyslného prodlení předložit závěť ke zveřejnění soudci okresního civilního soudu buď v posledním místě bydliště či pobytu zůstavitele, nebo v jejím vlastním bydlišti, nebo jakémukoli řeckému konzulárnímu úřadu, pokud má držitel závěti bydliště v zahraničí* (články 1774–1775 občanského zákoníku),
- **zapečetěná závěť:** vyhotovuje ji zůstavitel a předkládá se v zapečetěné obálce notáři za přítomnosti tří svědků nebo za přítomnosti dvou notářů a jednoho svědka. Po smrti zůstavitele musí notář *bez úmyslného prodlení osobně předat originál závěti soudci okresního civilního soudu v regionu, v němž má notář své sídlo* (články 1738–1748 a 1769 občanského zákoníku),
- **veřejná závěť:** zůstavitel ji oznamuje ústně notáři za přítomnosti tří svědků nebo dvěma notářům za přítomnosti jednoho svědka. Provede se notářský zápis. Notářský zápis obsahuje závěť a uchová jej notář, který musí *poté, co je informován o smrti zůstavitele, bez úmyslného prodlení zaslat kopii notářského zápisu soudci okresního civilního soudu v regionu, v němž má notář své sídlo* (články 1724–1737 a 1769 občanského zákoníku).

b) Mimořádné závěti:

Za výjimečných okolností může být závěť pořízena na palubě lodi (články 1749–1752 občanského zákoníku), vojáky při účasti na vojenských operacích (články 1753–1756 občanského zákoníku) a osobami v izolaci (článek 1757 občanského zákoníku). Mimořádná závěť bude neprodleně doručena nejbližšímu řeckému konzulárnímu úřadu nebo notáři se sídlem v Řecku a bude oznámena příslušnému orgánu dohledu (články 1761–1762 občanského zákoníku). Mimořádná závěť pozbývá platnosti po uplynutí lhůty 3 měsíců ode dne, k němuž mimořádné okolnosti přestaly mít vliv na zůstavitele, za předpokladu, že je zůstavitel stále naživu (články 1758–1760 občanského zákoníku).

Každá závěť má stejnou platnost, přičemž následnou závětí se ruší veškeré předchozí závěti, za předpokladu, že

zůstavitel předchozí závěť výslovně zrušil, nebo v případě, že následná závěť obsahuje ustanovení, která jsou v rozporu s ustanoveními předchozí závěti nebo se od nich liší. V posledně uvedeném případě se následnou závětí ruší pouze ty části závěti předchozí, které jsou s později sepsanou závětí v rozporu (články 1763–1768 občanského zákoníku).

Ve všech případech musí být zůstavitel svéprávný, musí jednat ze své svobodné a neomezené vůle a musí splňovat zákonem stanovené požadavky pro právoplatné pořízení jednotlivého druhu závěti.

B. Alternativně lze sjednat darování pro případ smrti (články 2032–2035 občanského zákoníku). V tomto případě však obdarovaný nebude považován za dědice dárce nebo univerzálního právního nástupce.

C. Společná závěť (tj. závěť vyhotovená dvěma nebo více osobami v rámci jednoho úkonu) je zákonem zakázána (článek 1717 občanského zákoníku).

D. Uzavírání dědických smluv pro budoucnost je rovněž zakázáno (článek 368 občanského zákoníku).

2 Mělo by být pořízení registrováno? Pokud ano, jakým způsobem?

A. Vlastnoruční závěť není třeba předkládat žádnému konkrétnímu orgánu. Z důvodu bezpečnosti však může zůstavitel ponechat závěť v úschově u notáře (článek 1722 občanského zákoníku).

B. Zapečetěné závěti a veřejné závěti musí být předloženy notáři a je třeba provést příslušný notářský zápis (články 1743 a 1732 občanského zákoníku).

C. Mimořádná závěť musí být oznámena orgánu dohledu a musí být bez prodlení předložena nejbližšímu řeckému konzulárnímu orgánu nebo notáři se sídlem v Řecku (články 1761–1762 občanského zákoníku).

D. Po smrti zůstavitele *musí notář, který má závěť v úschově, v případě veřejné závěti zaslat kopii soudci okresního civilního soudu a v případě zapečetěné nebo mimořádné závěti osobně předat originál závěti ke zveřejnění soudci okresního civilního soudu v regionu, v němž má notář sídlo* (články 1769–1780 občanského zákoníku a články 807–811 občanského soudního řádu). *Osoba, která má ve svém držení vlastnoruční závěť, poté, co je informována o smrti zůstavitele, musí bez úmyslného prodlení předložit závěť ke zveřejnění soudci okresního civilního soudu buď v posledním místě bydliště či pobytu zůstavitele, nebo v jejím vlastním bydlišti* (články 1774–1775 občanského zákoníku a články 807–811 občanského soudního řádu). Pokud má držitel závěti bydliště v zahraničí, může závěť předat řeckému konzulárnímu orgánu.

E. Osoba, která nalezne nebo má ve svém držení vlastnoruční závěť a nepředá ji neprodleně příslušnému orgánu, se vystavuje občanskoprávním a trestním sankcím, a je-li dědicem, je z dědického práva vyloučena (články 914, 902, 903 a 1860 občanského zákoníku, článek 811 občanského soudního řádu a články 222 a 242 trestního zákoníku).

3 Existují nějaká omezení svobodného nakládání s majetkem v případě smrti (např. povinný dědický podíl)?

A. Potomci a rodiče zůstavitele, jakož i pozůstalý manžel nebo pozůstalá osoba, se kterou zůstavitel uzavřel registrované partnerství, kteří by byli povoláni jako dědici ze zákona, mají nárok na vyhrazený dědický podíl na pozůstalosti (článek 1825 občanského zákoníku a článek 11 zákona 3719/2008).

B. Vyhrazený dědický podíl na pozůstalosti odpovídá polovině podílu podle zákonné dědické posloupnosti. Zákonný příjemce tohoto podílu je pokládán za přímého dědice ve vztahu k tomuto podílu (článek 1825 občanského zákoníku).

C. Metoda používaná k výpočtu tohoto podílu je složitá. Jsou brány v potaz započitatelné požitky již dříve získané oprávněnou osobou od zůstavitele a celková (nominální) hodnota pozůstalosti (články 1830–1834 občanského zákoníku).

D. Na jakákoliv omezení uvalená závětí na dědice podílu se v rozsahu, v němž se vztahují na vyhrazený dědický podíl, hledí jako by nebyla učiněna (článek 1829 občanského zákoníku). Podáním žaloby směřující k odvolání

daru pro nevděk se může dědic podílu domáhat vrácení daru poskytnutého zůstavitelem během jeho života, pokud majetek zbývající v pozůstalosti v době smrti zůstavitele nepostačuje k pokrytí vyhrazeného dědického podílu. Právo na podání žaloby zaniká uplynutím promlčecí doby dvou let od smrti zůstavitele (články 1835–1838 občanského zákoníku).

E. Zákonný dědic vyhrazeného dědického podílu tento podíl nezíská v případě, že je zůstavitelem vyděděn (články 1839–1845) nebo pokud je vyloučen z dědického práva (články 1860–1864). Zákonný dědic vyhrazeného dědického podílu může dědictví odmítnout (články 1847–1859 občanského zákoníku) nebo se může vzdát svého práva na vyhrazený dědický podíl (článek 1826 občanského zákoníku).

4 Pokud pořízení pro případ smrti neexistuje, kdo dědí a kolik?

V rámci zákonné dědické posloupnosti existuje šest dědických tříd. Osoba zahrnutá v jedné třídě není povolána k dědictví, pokud je k dědictví povolána jiná osoba z předchozí třídy (článek 1819 občanského zákoníku):

A. V rámci první třídy zákonné dědické posloupnosti jsou povoláni potomci zůstavitele. Dědictví se rozděluje podle rodu. Nejbližší potomci vylučují vzdálenější potomky v téže příbuzenské větvi. Děti dědí pozůstalost stejným dílem (článek 1813 občanského zákoníku).

Pozůstalý manžel je rovněž zahrnut do první třídy a obdrží jednu čtvrtinu pozůstalosti (článek 1820 občanského zákoníku).

Pozůstalá osoba, se kterou zůstavitel uzavřel registrované partnerství, je též zahrnuta do první třídy a obdrží jednu šestinu pozůstalosti (článek 11 zákona 3719/2008).

B. Rodiče a sourozenci zůstavitele, jakož i děti a vnuci případných sourozenců zůstavitele, kteří zemřeli dříve než zůstavitel nebo se vzdali svých práv na dědictví anebo byli z dědického práva vyloučeni, jsou rovněž zahrnuti do druhé třídy. Rodiče a sourozenci, jakož i děti a vnuci případných sourozenců zůstavitele, kteří zemřeli dříve než zůstavitel anebo byli z dědického práva vyloučeni, dědí majetek podle rodu (článek 1814 občanského zákoníku).

Jestliže jsou polorodí sourozenci ve stejné třídě s rodiči nebo plnorodými sourozenci nebo s dětmi či vnuky plnorodých sourozenců, obdrží polovinu podílu, který náleží plnorodým sourozencům. Polovinu podílu rovněž obdrží děti nebo vnuci sourozenců, kteří zemřeli dříve než zůstavitel nebo se vzdali svého práva na dědictví anebo byli z dědického práva vyloučeni (článek 1815 občanského zákoníku).

Do druhé třídy je rovněž zahrnut pozůstalý manžel, který obdrží polovinu pozůstalosti (článek 1820 občanského zákoníku).

Pozůstalá osoba, se kterou zůstavitel uzavřel registrované partnerství, je rovněž zahrnuta do druhé třídy a obdrží jednu třetinu pozůstalosti (článek 11 zákona 3719/2008).

C. Ve třetí třídě zákonné dědické posloupnosti jsou povoláni prarodiče, jakož i děti a vnuci potomků zůstavitele.

Jestliže jsou v době smrti zůstavitele naživu prarodiče v obou rodových liniích a pokud se nevzdali svého práva na dědictví ani nebyli z dědického práva vyloučeni, budou jedinými příjemci pozůstalosti a zdědí ji rovným dílem.

Pokud v době smrti zůstavitele prarodič v otcově či matčině rodové větvi již není naživu nebo se vzdal práva na dědictví anebo byl z dědického práva vyloučen, je nahrazen svými dětmi a vnuky. V případě neexistence dětí a vnuků, nebo pokud se tyto osoby vzdaly svého práva na dědictví anebo byly z dědického práva vyloučeny, podíl osoby, která zemřela nebo se vzdala práva na dědictví nebo byla z dědického práva vyloučena, připadá prarodiči v téže rodové linii, a v případě, že takový prarodič neexistuje nebo se vzdal svého práva na dědictví anebo z něj byl vyloučen, připadá tento podíl jeho dětem a vnukům.

Pokud v době smrti zůstavitele prarodiče v otcově či matčině rodové linii nejsou naživu nebo se vzdali práva na dědictví nebo z něj byli vyloučeni a nemají žádné děti a vnuky anebo se jejich děti a vnuci svého práva na dědictví vzdali či z něj byli vyloučeni, jedinými oprávněnými osobami jsou prarodiče a jejich děti a vnuci v druhé rodové linii.

Děti dědí majetek rovným dílem a vylučují z dědictví vnuky v téže příbuzenské větvi. Vnuci dědí majetek na

základě příbuzenské posloupnosti (článek 1816 občanského zákoníku).

Do třetí třídy je rovněž zahrnut pozůstalý manžel, který získá polovinu pozůstalosti (článek 1820 občanského zákoníku).

Pozůstalá osoba, se kterou zůstavitel uzavřel registrované partnerství, je do třetí třídy též zahrnuta a obdrží jednu třetinu pozůstalosti (článek 11 zákona 3719/2008).

D. V rámci čtvrté třídy dědění ze zákona jsou povoláni praprarodiče zůstavitele, kteří dědí pozůstalost rovným dílem bez ohledu na rodovou linii (článek 1817 občanského zákoníku).

Do čtvrté třídy je rovněž zahrnut pozůstalý manžel, který obdrží polovinu pozůstalosti (článek 1820 občanského zákoníku).

Pozůstalá osoba, se kterou zůstavitel uzavřel registrované partnerství, je též zahrnuta do čtvrté třídy a obdrží jednu třetinu pozůstalosti (článek 11 zákona 3719/2008).

E. Pozůstalý manžel nebo pozůstalá osoba, se kterou zůstavitel uzavřel registrované partnerství, jsou rovněž zahrnuti do páté třídy a obdrží celou pozůstalost (článek 1821 občanského zákoníku a článek 11 zákona 3719/2008).

Rozvedený manžel a pozůstalá osoba, se kterou zůstavitel uzavřel registrované partnerství, jestliže bylo partnerství ukončeno za života zůstavitele, nejsou do zákonné dědické posloupnosti zahrnuti.

Pozůstalý manžel, proti němuž zůstavitel zahájil rozvodové řízení na základě platných důvodů pro rozvod, je ze zákonné dědické posloupnosti vyloučen (článek 1822 občanského zákoníku).

F. V šesté třídě zákonné dědické posloupnosti je povolán řecký stát, který obdrží celou pozůstalost s právem výhrady soupisu (článek 1824 občanského zákoníku a článek 118 zákona, kterým se zřizuje občanský zákoník).

5 Který orgán je příslušný:

5.1 v dědických věcech?

Soud pověřený řízením o dědictví, tj. *okresní civilní soud* oblasti, ve které měl zůstavitel v době smrti bydliště nebo místo pobytu v případě neexistence bydliště, nebo *okresní civilní soud hlavního města státu* v případě neexistence místa pobytu je příslušný rozhodovat o záležitostech týkajících se dědictví (články 30 a 810 občanského soudního řádu).

Notáři a řecké konzulární orgány jsou rovněž příslušní k vyhotovení a úschově závětí.

Řecké daňové orgány mají rovněž pravomoc přijímat přiznání k dani dědické a spravovat dědické daně.

5.2 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví?

5.3 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí odkazu?

5.4 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí povinného dědického podílu?

K bodu 5 písm. b) až d): Níže uvedená prohlášení se předkládají sekretariátu soudu příslušného vést řízení o dědictví:

- prohlášení o odmítnutí dědictví nebo odkazu jakýmkoli dědicem (dědicem na základě pořízení pro případ smrti, dědicem ze zákona, zjevným dědicem). Odmítnutí musí být provedeno do čtyř měsíců ode dne, kdy byla strana podávající prohlášení o odmítnutí informována o nápadu dědictví a důvodu tohoto nápadu. Jestliže zůstavitel nebo dědic žil v zahraničí, lhůta pro provedení odmítnutí se prodlužuje na jeden rok (článek 812 občanského soudního řádu a články 1847-1859 občanského zákoníku),
- prohlášení o přijetí dědictví s výhradou soupisu (článek 812 občanského soudního řádu a články 1902-1912 občanského zákoníku),
- prohlášení o přijetí nebo odmítnutí funkce vykonavatele závěti nebo vzdání se této funkce (článek 812

- občanského soudního řádu a články 2017–2031 občanského zákoníku),
- prohlášení o přijetí nebo vzdání se jmenování do funkce správce ležící pozůstalosti (článek 812 občanského soudního řádu a články 1865–1870 občanského zákoníku).

6 Stručný popis postupu k vypořádání dědické věci podle vnitrostátního práva, včetně vypořádání majetku a jeho rozdělení (včetně informací o tom, zda byl postup k vypořádání dědické věci zahájen soudem, nebo zda jej zahájil jiný příslušný orgán bez návrhu).

A. Dědic může ve lhůtě stanovené pro odmítnutí dědictví (tj. čtyři měsíce, nebo jeden rok v případě, že zůstavitel nebo dědic měl v době dědického nápadu pobyt v zahraničí – článek 1847 občanského zákoníku) podat sekretariátu soudu pověřeného řízením o dědictví prohlášení (*článek 810 občanského soudního řádu stanoví, který soud je v této věci příslušný*), že přijímá dědictví s výhradou soupisu. V takovém případě dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, odpovídá za závazky spojené s pozůstalostí do výše majetku v pozůstalosti (články 1902 a 1904 občanského zákoníku).

Dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, musí provést soupis majetku tvořícího pozůstalost ve lhůtě 4 měsíců. Pozůstalost je souhrn majetku, který je odlišný od osobního majetku dědice. Dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, musí uspokojit nároky věřitelů zůstavitele a následně odkazovníky. V případě odmítnutí majetku z pozůstalosti musí dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, požádat o svolení soud příslušný k řízení o dědictví (články 1902–1912 občanského zákoníku a články 812, 838–841 občanského soudního řádu).

B. Věřitelé zůstavitele nebo dědici mohou soud příslušný k řízení o dědictví požádat o soudní vypořádání pozůstalosti (článek 1913 občanského zákoníku). Soud musí na žádost dědice, kterému svědčí výhrada soupisu, nařídit vypořádání pozůstalosti a tento dědic v takovém případě předá majetek patřící do pozůstalosti věřitelům a bude zproštěn veškerých závazků (článek 1909 občanského zákoníku).

Soud příslušný k řízení o dědictví jmenuje likvidátora pro účely vypořádání pozůstalosti, který vyzve věřitele, aby oznámili své nároky. Uspokojení nároků věřitelů má přednost před nároky odkazovníků (články 1913–1922 občanského zákoníku).

C. Pokud je dědic neznámý (ležící pozůstalost), soud příslušný k řízení o dědictví jmenuje správce ležící pozůstalosti, který bude odpovídat za správu majetku a uspokojení nároků věřitelů, dokud se dědic nenajde (články 1865–1870 občanského zákoníku).

D. Jestliže zůstavitel již vyhlásil úpadek, insolvenční řízení ohledně pozůstalosti bude pokračovat.

7 Jak a kdy se člověk stane dědicem nebo odkazovníkem?

A. Pozůstalost napadá na dědice automaticky smrtí zůstavitele. V zásadě se proto nevyžaduje žádný výslovný akt přijetí dědictví (článek 1846 občanského zákoníku).

B. Dává-li dědic svým jednáním najevo, že si přeje stát se dědicem (na základě toho, že se dědictví ujme), má se za to, že dědictví automaticky přijal (článek 1849 občanského zákoníku).

C. Jestliže dědic nevyužil své právo odmítnout dědictví ve stanovené lhůtě (tj. čtyři měsíce, nebo jeden rok v případě, že zůstavitel nebo dědic měl v době dědického nápadu pobyt v zahraničí – článek 1847 občanského zákoníku), má se za to, že dědictví bylo přijato (článek 1850 občanského zákoníku).

D. Existuje výjimka ze zásady automatického nabytí pozůstalosti v případě, že předmětem dědictví je vlastnictví nemovitého majetku nebo jakékoli jiné věcné právo k nemovitému majetku. V takovém případě musí být akt přijetí dědictví nebo dědické osvědčení zaregistrovány na katastrálním úřadě nebo na pozemkovém úřadě a dědic získá věcné právo se zpětným účinkem k okamžiku smrti zůstavitele (články 1846, 1193, 1195 a 1198 občanského zákoníku).

8 Jsou dědicové odpovědní za dluhy zůstavitele? Pokud ano, za jakých podmínek?

A. Dědic jakožto univerzální právní nástupce zůstavitele je odpovědný, a to i svým osobním majetkem, za závazky související s pozůstalostí, na rozdíl od odkazovníků, kteří jsou specifickými právními nástupci zůstavitele (článek 1901 občanského zákoníku).

B. Dědic může ve lhůtě stanovené pro odmítnutí dědictví (tj. čtyři měsíce, nebo jeden rok v případě, že zůstavitel nebo dědic měl v době dědického nápadu pobyt v zahraničí – článek 1847 občanského zákoníku) podat sekretariátu soudu příslušného k řízení o dědictví prohlášení, že přijímá dědictví s výhradou soupisu. V takovém případě dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, odpovídá za závazky spojené s pozůstalostí do výše majetku v pozůstalosti (články 1902 a 1904 občanského zákoníku).

C. Dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, musí provést soupis majetku tvořícího pozůstalost ve lhůtě 4 měsíců. Pozůstalost je souhrn majetku, který je odlišný od osobního majetku dědice. Dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, musí uspokojit nároky věřitelů zůstavitele a následně odkazovníky. V případě odmítnutí majetku z pozůstalosti musí dědic, kterému svědčí výhrada soupisu, požádat o svolení soud příslušný k řízení o dědictví (články 1902–1912 občanského zákoníku a články 812, 838–841 občanského soudního řádu).

D. Věřitelé zůstavitele nebo dědici mohou soud příslušný k řízení o dědictví požádat o soudní vypořádání pozůstalosti (článek 1913 občanského zákoníku). Soud musí na žádost dědice, kterému svědčí výhrada soupisu, nařídit vypořádání pozůstalosti a tento dědic v takovém případě předá majetek patřící do pozůstalosti věřitelům a bude zproštěn veškerých závazků (článek 1909 občanského zákoníku).

9 Jaké dokumenty a/nebo informace se obvykle vyžadují pro účely registrace nemovitého majetku?

Pro účely registrace zděděného nemovitého majetku se vyžaduje veřejná listina (zpravidla notářský zápis o přijetí dědictví nebo dědické osvědčení). Ta musí být předána příslušnému orgánu (katastrálnímu úřadu nebo pozemkovému úřadu) působícímu v místě, kde se majetek nachází.

Více informací viz: <http://www.ktimatologio.gr/>.

9.1 Je jmenování správce pozůstalosti povinné nebo povinné na vyžádání? Pokud je povinné nebo povinné na vyžádání, jaké kroky je třeba podniknout?

Podle řeckého dědického práva dědic nabývá pozůstalost přímo, a to okamžikem smrti zůstavitele, bez intervence zástupce nebo správce (články 983 a 1846 občanského zákoníku).

9.2 Kdo je oprávněn vykonávat pořízení pro případ smrti zůstavitele a/nebo spravovat pozůstalost?

Samotný dědic, který tudíž spravuje pozůstalost. Pokud existuje dědiců několik, spravují pozůstalost společně až do jejího rozdělení (články 1884–1894 občanského zákoníku).

Zůstavitel ve své závěti nebo dědici na základě dohody anebo žádosti podané soudu příslušnému k řízení o dědictví mohou jmenovat vykonavatele závěti, který bude odpovědný za správu a rozdělení pozůstalosti (články 2017–2031 občanského zákoníku).

Pokud je dědic neznámý (ležící pozůstalost), soud příslušný k řízení o dědictví jmenuje opatrovníka ležící pozůstalosti, který bude odpovídat za správu majetku, dokud se dědic nenajde (články 1865–1870 občanského zákoníku).

9.3 Jaké pravomoci má správce pozůstalosti?

Dědic přijímající dědictví s výhradou soupisu spravuje pozůstalost do doby, kdy jsou uspokojeny nároky věřitelů zůstavitele (články 1902–1912 občanského zákoníku).

Na žádost podanou soudu příslušnému k řízení o dědictví jakýmkoli věřitelem nebo dědicem může být vydán příkaz k soudnímu vypořádání majetku, který bude spravován likvidátorem jmenovaným soudem příslušným k řízení o dědictví (články 1913–1922 občanského zákoníku).

10 Jaké dokumenty se běžně vydávají podle vnitrostátního práva v průběhu nebo na konci řízení o dědictví k prokázání statusu a práv oprávněných osob? Mají specifické důkazní účinky?

A. Jakákoli dotčená strana (dědic, odkazovník, správce, vykonavatel závěti, věřitelé zůstavitele, osoba kupující pozůstalost) může požádat *soudce okresního civilního soudu* odpovědného za vypořádání pozůstalosti o vydání dědického osvědčení v rámci nesporného řízení (článek 819 občanského soudního řádu).

B. Dědické osvědčení je dokument vydávaný *soudcem okresního civilního soudu* odpovědného za vypořádání pozůstalosti, který obsahuje informace týkající dědictví (postavení osoby a práva, podíl na pozůstalosti) (článek 1961 občanského zákoníku a článek 820 občanského soudního řádu). Dědické osvědčení může být osobním dokumentem (v případě, že potvrzuje postavení osoby a podíl pouze jedné osoby) nebo dokumentem společným (pokud se vydává spoludědicům nebo více než jedné osobě) (článek 1960 občanského zákoníku).

C. Předpokládá se, že osoba uvedená v dědickém osvědčení jako dědic, odkazovník, správce nebo vykonavatel závěti, je v postavení uvedeném v osvědčení a disponuje právy v tomto osvědčení uvedenými. Proti takovému předpokladu lze vznést námitky (článek 821 občanského soudního řádu a článek 1962 občanského zákoníku).

D. Dědické osvědčení potvrzuje pravost. Třetím stranám provádějícím v dobré víře transakce se stranou uvedenou v dědickém osvědčení jako dědic je zaručena ochrana (článek 822 občanského soudního řádu a článek 1963 občanského zákoníku).

E. V případě, že je vydáno nesprávné dědické osvědčení, musí být takové osvědčení odňato, pozměněno, zrušeno a odstraněno v souladu se všemi řádnými a mimořádnými opravnými prostředky podanými proti rozsudku o vydání dědického osvědčení (články 1964–1966 občanského zákoníku a články 823–824 občanského soudního řádu).

F. Je-li předmětem dědictví věcné právo k nemovitému majetku, může dědic dědické osvědčení zaregistrovat (články 1846, 1193, 1195 a 1198 občanského zákoníku).

G. Kromě dědického osvědčení existují rovněž další dokumenty sloužící k prokázání postavení a práv dědice (například kopie závěti, osvědčení o občanském stavu, žaloba na určení atd.).

Tyto internetové stránky jsou součástí portálu [Vaše Evropa](#).

Velice uvítáme jakoukoli [zpětnou vazbu](#) ohledně užitečnosti poskytnutých informací.

Poslední aktualizace: 11/12/2020

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.